

Sygn. akt I C 974/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący **SSR Adam Mitkiewicz**

Protokolant Anna Pętkowska

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

z powództwa (...) sp. z o.o. w P.

przeciwko Narodowemu Instytutowi Fryderyka Chopina z siedzibą w W.

o zapłatę

orzeka:

1. Oddala powództwo
2. Zasądza od powoda (...) sp. z o.o.w P.na rzecz pozwanego Narodowego Instytutu Fryderyka Chopina z siedzibą w W.kwotę 3636 (trzy tysiące sześćset trzydzieści sześć) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 974/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24.05.2011 r. powód (...) sp. z o.o. w P. wniósł przeciwko Narodowemu Instytutowi Fryderyka Chopina w W. o zapłatę kwoty 66.133, 13 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 maja 2010 r. do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 8.07.2009 r. strony zawarły umowę nr (...), na mocy której powód zobowiązał się do wykonania na rzecz pozwanej montażu opraw oświetleniowych na terenie parku w Ż. na podstawie projektu dostarczonego przez pozwanego. Po dacie 8.07.2009 r. przedmiotowa umowa była wielokrotnie zmieniana. Okazało się również, że konieczne do przeprowadzenia będą prace dodatkowe nie ujęte w projekcie. W związku z powyższym powód przedstawił pozwanej na piśmie swoją ofertę wraz z kosztorysem na łączną kwotę brutto 66.133, 13 zł. Kosztorys ten został przez pozwanego zaakceptowany wobec czego powód przystąpił do wykonywania prac dodatkowych. Jednocześnie wystąpił do pozwanego o spisanie aneksu do umowy, który uwzględniać miał wcześniej zaakceptowaną ofertę. W efekcie końcowym pomiędzy stronami nie doszło do spisania aneksu do umowy, jednak stosownych zmian dokonano w formie pisemnej, pozwany przyjął pisemną ofertę powoda. Powód w związku z wykonanymi pracami dodatkowymi wystawił fakturę VAT opiewającą na kwotę 66.133, 13 zł z terminem płatności do dnia 28.05.2010 r. Pomimo upływu terminu płatności przedmiotowa kwota nie została uregulowana (pozew – k. 2-13).

Nakazem zapłaty z dnia 31.05.2011 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29.05.2010 r. do dnia zapłaty,

a także kwotę 4.444, 00 zł tytułem kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, bądź aby wniósł w tym terminie do Sądu sprzeciw (nakaz zapłaty – k. 64).

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota nie znajduje oparcia w żadnej z zawartych przez pozwanego umów. Wszelkie czynności, jakie powód wykonał na rzecz pozwanego objęte były zakresem umowy z dnia 8.07.2009 r., która w całości została rozliczona przez strony. Pozwany podniósł przy tym, iż nie ma i nie było żadnych innych skutecznie zawartych przez pozwanego zobowiązań, które powodowałyby obowiązek zapłaty jakichkolwiek dodatkowych kwot (sprzeciw – k. 74-77).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8.07.2009 r. pomiędzy Narodowym Instytutem Fryderyka Chopina z siedzibą w W. jako zamawiającym, a M. B., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-usługowe (...)z siedzibą w P. jako wykonawcą, w wyniku rozstrzygnięcia postępowania Nr ZP-(...), prowadzonego w trybie przetargu ograniczonego zawarta została umowa Nr (...), mocą której wykonawca zobowiązał się dostarczyć i dokonać montażu opraw oświetleniowych i innych elementów oświetlenia na terenie parku należącego do Domu Urodzenia F. C.w Ż.w ramach rewaloryzacji parku i rozbudowy obiektów obsługi turystów oraz dokonać uruchomienia zamontowanego oświetlenia. Szczegółowy opis ww. zadania został zawarty w specyfikacji, stanowiącej Załącznik nr 1 do przedmiotowej umowy (§ 1 ust. 1 i 2 umowy). W § 2 ust. 1 umowy wykonawca zobowiązał się do wykonania umowy w terminie do 31.10.2009 r. Strony uzgodniły również (§ 3 umowy), że z tytułu wykonania umowy wykonawcy przysługiwać będzie wynagrodzenie w wysokości 822.725, 00 zł netto (1.003.724, 50 zł brutto). W § 9 ust. 4 umowy przewidziano, że wszelkie jej zmiany i/lub uzupełnienia wymagają pod rygorem nieważności formy pisemnej. W dniu 9.12.2009 r. strony zawarły aneks do ww. umowy, w którym uzgodniły, że wykonawca wykona przedmiot umowy w terminie do dnia 15.12.2009 r. (umowa Nr (...); aneks do umowy- k. 52-62).

W dniu 9.11.2009 r. nadzór autorski, w trakcie wyznaczania lokalizacji opraw podświetlających drzewa, stwierdził konieczność korekty układu podświetlania poprzez przesunięcie opraw w miejsca dające pożądaną efekt iluminacji drzewostanu. Zaisniale niezgodności wynikły z błędnej lokalizacji drzew na mapie do celów projektowych oraz planszy inwentaryzacyjnej drzewostanu, a także ze źle określonych średnic koron w ww. inwentaryzacji lub redukcji tych koron w trakcie zabiegów gospodarki drzewostanem. Powyższe spowodowało konieczność przesunięcia 27 opraw oraz dosztukowania ok. 93 mb kabla oraz zastosowania dodatkowo 27 szt. muf żywicznych do zabezpieczenia łączy (notatka nadzoru autorskiego – k. 37).

Z uwagi na fakt, iż ww. prace zostały przez wykonawcę przeprowadzone w dniu 15.11.2009 r. sporządził on kosztorys powykonawczy, w którym wycenił przedmiotowe prace na kwotę 66.133, 13 zł (zeznania powoda M. B. – k. 456-458 oraz świadków: D. P. – k. 170-172, E. B. – k. 172-175, R. K. – k. 209-212, R. M. – k. 392-394, M. M. – k. 251-252 oraz J. C. – k. 410-412; kosztorys - k. 32).

W dniu 25.11.2009 r. i 15.12.2009 r. sporządzone zostały protokoły odbioru wykonanych robót podstawowych. W przedmiotowych protokołach nie zostały zgłoszone zastrzeżenia w związku z wykonanymi pracami (protokół odbioru - k. 44; k. 50-51; zeznania świadka E. B. – k. 172-175; zeznania świadka D. P. – k. 170-172).

W dniu 28.04.2010 r. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-usługowe (...) w P. wystawiło Narodowemu Instytutowi Fryderyka Chopina w W. fakturę na kwotę 66.133, 13 zł z tytułu wykonania prac dodatkowych – przesunięcia opraw (faktura – k. 38). Pismem z dnia 12.08.2010 r. Narodowy Instytut Fryderyka Chopina poinformował wykonawcę, że przedmiotowa umowa została odesłana bez księgowania. Wskazał, że załączony do faktury kosztorys nie został zatwierdzony przez inspektora nadzoru inwestorskiego, a nadto do faktury nie został dołączony protokół odbioru

prac (pismo – k. 91). W związku z powyższym Narodowy Instytut Fryderyka Chopina nie uiszczył na rzecz wykonawcy przedmiotowej kwoty (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, a także na podstawie zeznań powoda M. B. oraz świadków: D. P., E. B., R. K., R. M., M. M. oraz J. C.. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda oraz świadków – zeznania te były bowiem logiczne oraz spójne. Wprawdzie w zeznaniach powoda oraz świadków ujawniły się rozbieżności, jednakże dotyczyły one kwestii charakteru przeprowadzonych przez stronę powodową prac. Powód wskazywał bowiem, że były to prace dodatkowe, świadkowie wskazywali zaś na prace zamienne. Powyższe rozbieżności nie miały jednak kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, o czym mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo, jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powód dochodził od pozwanego kwoty 66.133, 13 zł wskazując, że kwota ta stanowi równowartość przeprowadzonych przez niego prac dodatkowych, związanych z zawartą z Narodowym Instytutem Fryderyka Chopina z siedzibą w W. umową Nr (...), których koszt nie został przez pozwanego uregulowany. Wskazywał, że pozwany miał świadomość konieczności przeprowadzenia przedmiotowych prac, wobec czego zwrócił się do powoda o przedstawienie oferty wraz z kosztorysem. W związku z tym, iż kosztorys został przez pozwanego zaakceptowany, powód przystąpił do wykonywania prac. W ocenie powoda w związku z powyższym doszło zatem do pisemnej zmiany umowy – choć wprawdzie nie doszło do sporządzenia aneksu, to pozwany przyjął pisemną ofertę oraz potwierdził ją przez osoby działające w jego imieniu. Pozwany w toku postępowania podnosił natomiast, że nie akceptował zmiany umowy w innej formie niż forma pisemna, nie zaakceptował również kosztorysu prac – podnosił, że zarówno R. M., jak i A. C. nie byli uprawnieni do jego reprezentowania. Kwestią sporną w toku postępowania pozostawało nadto, czy prace po przeprowadzeniu których powód domagał się zasądzenia kwoty wskazanej w pozwie miały charakter prac dodatkowych, czy też były to prace zamienne.

Rozpatrując ww. spór w pierwszej kolejności zważyć należało, że zgodnie z art. 139 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych do umów w sprawach zamówień publicznych, stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej. W myśl ust. 2 tej regulacji umowa wymaga, pod rygorem nieważności, zachowania formy pisemnej, chyba że przepisy odrębne wymagają formy szczególnej.

Sąd zważył, że ograniczenie swobody wyboru formy w odniesieniu do umów w sprawach zamówień publicznych ma wymiar powszechny. Każda umowa w sprawie zamówienia publicznego, chociażby nie przewidywała tego przepisy regulujące dany typ umowy, musi pod rygorem nieważności zostać zawarta z zachowaniem formy pisemnej. Do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli (art. 78 § 1 zdanie pierwsze k.c.). Do zawarcia umowy wystarcza również wymiana dokumentów obejmujących treść oświadczeń woli, z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron, lub dokumentów, z których każdy obejmuje treść oświadczenia woli jednej ze stron i jest przez nią podpisany (art. 78 § 1 zdanie drugie k.c.). Sankcją za niedochowanie pisemnej formy umowy w sprawie zamówienia publicznego jest sankcja nieważności.

Wskazać nadto należy, że w myśl art. 76 zdanie pierwsze k.c. jeżeli strony zastrzegły w umowie, że określona czynność prawna między nimi powinna być dokonana w szczególnej formie, czynność ta dochodzi do skutku tylko przy zachowaniu zastrzeżonej formy. Stosownie zaś do art. 77 § 1 k.c. uzupełnienie lub zmiana umowy wymaga zachowania takiej formy, jaką ustawa lub strony przewidziały w celu jej zawarcia. Wobec powyższego wątpliwości nie ulega, że zmiana umowy, której ważność zależy od zachowania formy pisemnej (art. 73 § 1 k.c.), może być - pod rygorem nieważności tej zmiany - dokonana tylko w tej formie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.05.2002 r., sygn. akt I CKN 827/00). Wskazany wyżej rygor powoduje natomiast, że niezachowanie formy pisemnej, na przykład w drodze

ustnej modyfikacji treści umowy powoduje nieważność czynności z mocy prawa, a zatem prowadzi do stanu, w którym takiej zmiany w ogóle nie byłoby.

W sprawie niniejszej, zgodnie zawartą pomiędzy stronami postępowania umową w sprawie zamówienia publicznego z dnia 8.07.2009 r. powód zobowiązał się dostarczyć i dokonać montażu opraw oświetleniowych i innych elementów oświetlenia na terenie parku należącego do Domu Urodzenia F. C.w Ż.w ramach rewaloryzacji parku i rozbudowy obiektów obsługi turystów oraz dokonać uruchomienia zamontowanego oświetlenia, za określonym w tej umowie wynagrodzeniem w wysokości 1.003.724, 50 zł brutto. Jednocześnie, w myśl wyżej wskazanych regulacji strony w § 9 ust. 4 te same umowy uzgodniły, iż wszelkie jej zmiany i/lub uzupełnienia wymagają pod rygorem nieważności formy pisemnej. Po wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego Sąd doszedł do wniosku, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do zmiany umowy z dnia 8.07.2009 r., poprzez rozszerzenie wymiaru zleconych do przeprowadzenia prac, z uwagi na niezachowanie przewidzianej przepisami prawa formy tej czynności prawnej. W pierwszej kolejności wskazać należało, że z przedłożonej do akt sprawy korespondencji elektronicznej (k. 27-29) nie wynikało, ażeby R. M. pełniący funkcję nadzoru autorskiego oraz J. C. – inspektor nadzoru budowlanego zaakceptowali kosztorys prac dodatkowych sporządzony przez powoda. Z korespondencji tej wynikało bowiem jedynie, że wyżej wymienieni porozumiewali się z powodem w kwestii sporządzenia tego kosztorysu. Nadto, nawet gdyby przyjąć, choć sytuacja taka nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie, że wskazane osoby zaakceptowały przedmiotowy kosztorys, to wątpliwości nie ulegało jednak, iż nie były one upoważnione do działania w imieniu strony pozwanej. Jak wynikało z zeznań świadka E. B. – zastępcy dyrektora Narodowego Instytutu Fryderyka Chopina reprezentacja Instytutu zawsze była reprezentacją dwuosobową. W trakcie współpracy ze stroną powodową do reprezentacji Instytutu upoważnieni byli: E. B., A. S. (1) – dyrektor, S. L. – zastępca dyrektora, A. B. – zastępca dyrektora, A. S. (2) – zastępca dyrektora, a także główna księgowa – w roku 2009 M. J.. Świadek wskazał nadto, że Instytut nie udzielał pełnomocnictwa do jego reprezentowania R. M., który współpracował z głównym biurem projektowym (zeznania świadka E. B. – k. 172-175). Również z zeznań J. C.w żaden sposób nie wynikało, ażeby był on uprawniony do reprezentacji pozwanego - wręcz przeciwnie, świadek wskazywał, że osobą uprawnioną do reprezentowania z ramienia Instytutu była dyrektor E. B.(zeznania świadka J. C. – k. 410-412). Wreszcie wskazać należało, że w toku postępowania sam powód zeznał, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do zawarcia pisemnej umowy na wykonanie prac dodatkowych (zeznania powoda – k. 456-458). Wobec zatem faktu, że jakakolwiek zmiana umowy wymagała pod rygorem nieważności formy pisemnej, na uwzględnienie nie zasługiwały twierdzenia, iż M. B. nie wiedział, że sporządzony kosztorys powykonawczy nie zostanie zaakceptowany, skoro wszyscy zdawali sobie sprawę, że są to prace dodatkowe, które należy wykonać, zaś żądanie wykonania tychże prac wyrażone zostało na naradach budowy, na podstawie notatek.

W dalszej kolejności Sąd zważył, że w toku postępowania sporną pozostawało, czy wykonane przez powoda prace były pracami dodatkowymi, czy też zamiennymi. Okoliczność przedmiotowa była zaś istotna z punktu widzenia przeprowadzanej celem ich wdrożenia procedury. M. B. w swoich zeznaniach wskazywał, że w związku z zawartą z pozwanym umową przeprowadzone zostały prace dodatkowe. Prace te polegały np. na przeniesieniu lampy, tj. wykopaniu jej, wykopaniu przewodu elektrycznego, wykopania nowej trasy i nowego miejsca posadowienia, dokonanie montażu muf żywicznych w celu połączenia przewodów elektrycznych. Prace dodatkowe stanowiły istotną zmianę projektu podstawowego, wymagając tym samym sporządzenia nowego projektu, który to projekt został wykonany (zeznania powoda M. B. – k. 456-458). Z kolei zeznań innych świadków wynikało, że przeprowadzone prace miały charakter prac zamiennych, nie zaś dodatkowych. Jak wskazał świadek D. P. protokoły odbiorów przedłożone do akt sprawy (k. 44 i 50-51) dotyczą robót podstawowych. Świadek wskazał nadto, iż w wypadku wprowadzania zmian do umowy podstawowej prawdopodobnie zasięgnięto by jego opinii, co nie miało miejsca. W przypadku, gdyby powodowi powierzono wykonanie robót dodatkowych, powinien wówczas zostać sporządzony protokół konieczności, powinna zostać podana cena w formie kosztorysu i na podstawie zatwierdzonych dokumentów Instytut powinien wystawić zlecenie. Prace dodatkowe nie powinny zaś być zlecane w formie notatki autorskiej, która nie stanowi zatwierdzenia robót, a jest dokumentem wstępnym do wystawienia zlecenia (zeznania świadka D. P. – k. 170-172). Również świadek E. B. wskazała, że w przypadku zaistnienia konieczności przeprowadzenia prac dodatkowych sporządzany jest protokół konieczności, podpisywany przez wykonawcę, inspektora nadzoru, projektanta oraz kierownika kontraktu. Na podstawie protokołu i wstępnej wyceny zazwyczaj zastępca dyrektora

ds. inwestycji podejmował decyzję o wykonaniu, bądź nie wykonaniu przedmiotowych robót – jeżeli decyzja była pozytywna była następnie uzgadniana z dyrektorem. Następnie wszczynane było postępowanie w sprawie zamówienia publicznego, zaś w trybie negocjacji strony ustalały ostateczną wartość robót i zawierały umowę. W niniejszej sprawie nie była przeprowadzana taka procedura w stosunku do prac dodatkowych. Z zeznań świadka wynikało zatem, że przeprowadzone prace były w rzeczywistości pracami zamiennymi, a nie pracami dodatkowymi. Prace zamienne mogły bowiem zostać ustalone z projektantem, tak jak w niniejszym przypadku. Jeżeli byłaby zaś konieczność przeprowadzenia prac dodatkowych, powinien być sporządzony protokół konieczności przed ich wykonaniem i zaproponowana cena. Odnosząc się do notatki nadzoru autorskiego z dnia 9.11.2009 r. świadek wskazał, że R. M. przedmiotową notatką poinformował Instytut jako projektant o konieczności przeprowadzenia prac – przesunięcia opraw – nie odniósł się przy tym do kwestii czy z tego tytułu należy się wykonawcy dodatkowe wynagrodzenie. Notatka nie mogła stanowić podstawy do potwierdzenia prac dodatkowych. Odnosząc się zaś do sporządzonego kosztorysu (k. 32) E. B. wskazała, iż kosztorys ten winien zostać zaakceptowany przez inspektora nadzoru, przed negocjacjami. Nie było zaś możliwe wypłacenie dodatkowego wynagrodzenia na podstawie kosztorysu powykonawczego. Jeżeli chodzi o protokół z dnia 15.12.2009 r. (k. 44) to dotyczył on prac, dokonanych w ramach prac podstawowych (zeznania świadka E. B. – k. 172-175). Świadek R. K. wskazał natomiast, że w toku przeprowadzanych prac pojawiła się konieczność dokładnego ustalenia miejsca lokalizacji lamp. Lampy nie były szczegółowo usytuowane w projekcie. Świadek zeznał, iż w projekcie znajdowało się rozwiązanie dotyczące wbudowywania opraw oświetleniowych z małą architekturą, które były nieprawidłowo zamontowane. Oświetlenie wolnostojące niskie po zamontowaniu wymagało ponownego montażu, ponieważ poruszało się. Świadek wskazał, że w przypadku gdyby miały zostać zleczone prace dodatkowe, bądź zamienne powód winien był wystąpić z wnioskiem, w którym musiała zostać podana wartość tych prac. W żadnym razie zlecenia prac nie mogła stanowić notatka nadzoru autorskiego. Świadek wskazywał również, iż nie posiada wiedzy co do wykonywania dodatkowych prac wychodzących poza zakres umowy przez stronę powodową (zeznania świadka R. K. – k. 209-212). Świadek R. M., pełniący funkcję nadzoru autorskiego wskazał, że w toku przeprowadzanych prac powstawały inwestycje zamienne, związane ze zmianą opraw. Zmiana aranżacji polegała na przesunięciu słupków, opraw, rozluźnianiu i przenoszeniu ich w inne miejsce. W przypadku konieczności przeprowadzenia prac zamiennych, w każdym wypadku sporządzane były protokoły konieczności, przed przystąpieniem do robót. Świadek wskazał również, że jeśli wykonawca wyrażał zgodę, to notatki mogą stanowić podstawę do wykonania prac zamiennych, jeżeli były to drobne prace, które nie obciążały inwestora i wykonawcy, przy czym inwestor musiał wyrazić na nie zgodę (zeznania świadka R. M. – k. 392-394). Świadek A. C. w toku postępowania zeznał natomiast, że z wystawionych protokołów odbioru nie wynika, ażeby obejmowały one prace dodatkowe. W przypadku powierzenia powodowi prac zamiennych powinien on dostać dokumentację projektową oraz aneks do umowy. Notatki pochodzące od nadzoru autorskiego nie mogły stanowić podstawy wykonania prac dodatkowych lub zamiennych. Nadzór autorski posiadał uprawnienia do wyrażenia zgody na zmianę w swoim projekcie, która nie była wystarczająca do wykonania prac dodatkowych – niezbędną była bowiem zgoda inwestora w formie aneksu, bądź umowy (zeznania świadka A. C. – k. 410-412).

Analizując wyżej wskazany materiał dowodowy Sąd doszedł do wniosku, iż prace przeprowadzone przez powoda w rzeczywistości były pracami zamiennymi, których potrzeby przeprowadzenia nie zgłaszano Instytutowi, a zamiennie wykonywano je w ramach umowy, przy czym kosztorys tych prac przesyłano po wykonaniu. Również protokoły odbioru dotyczyły przeprowadzonych robót podstawowych. W przypadku bowiem potrzeby przeprowadzenia prac dodatkowych istniała konieczność sporządzenia protokołu konieczności, zawierającego koszt wskazanych prac. W przypadku pozytywnej decyzji w przedmiocie wykonania robót dodatkowych wszczynane było postępowanie w sprawie zamówienia publicznego – w wyniku negocjacji strony uzgadniały ostateczną wartość prac, zaś następnie zawierały umowę. Skoro zatem strona pozwana nie mogła udzielić zamówienia publicznego na wykonanie prac, które już zostały wykonane, to w ocenie Sądu niezasadnym było domaganie się przez powoda zapłaty na podstawie sporządzonego protokołu powykonawczego.

Abstrahując od powyższego, pomijając kwestię, czy prace przeprowadzone miały charakter dodatkowy czy zamienny zważyć należało, że jak wskazano już na wstępie rozważań w niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, iż powód uprawniony był do dochodzenia wynagrodzenia za wykonanie prac objętych fakturą VAT nr. U (...) - 01, skoro umowa

ta nie przewidywała przeprowadzenia wykonanych przez powoda prac, za które dochodzi zapłaty kwoty wskazanej w pozwie, przy czym nie została ona zmieniona w przewidzianej formie, nie doszło do zawarcia aneksu do umowy do zawarcia którego w imieniu pozwanego były uprawnione tylko osoby wskazane w treści odpisu z rejestru instytucji kultury (k.84-85). Nie zasługiwały przy tym na uwzględnienia twierdzenia, że praktyką, która obowiązywała w Instytucie było uzgadnianie niezbędnych zmian na naradach budowy, skoro jakiegokolwiek zmiany bezwzględnie winny być wprowadzone w formie pisemnej. Wobec niezawarcia w formie pisemnej aneksu do umowy z dnia 8.07.2009 r. nie było możliwym uznanie, że strona pozwana była zobowiązana do zapłaty wynagrodzenia za prace przeprowadzone przez powoda ponad zakres wynikający z tejże umowy. Z tego względu Sąd mając na uwadze podstawę faktyczną żądania oddalił wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny energetyki na okoliczność wartości prac wykonanych przez powoda, wskazanych w kosztorysie załączonym do pozwu. W ocenie Sądu wobec ustalenia, że strony w niniejszej sprawie nie zawarły aneksu do umowy w formie pisemnej, która była dla tej czynności przewidziana wartość wykonanych prac nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nadto wskazać należało, że wniosek strony powodowej, nawet gdyby okazał się zasadny podlegałby pominięciu jako spóźniony, skoro zarówno zasada jak i wysokość żądania powoda kwestionowana była już w sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty.

Na marginesie zważyć należało, że pełnomocnik powoda podczas rozprawy w dniu 25.02.2014 r. oświadczył, że dochodzona kwota wynika z wykonania umowy – powód wykonał swe zobowiązanie i dlatego też domaga się zapłaty. W kontekście powyższego zważyć należało, że choć Sąd nie jest związany podstawą prawną powództwa (powód nie ma nawet obowiązku jej wskazania), to wiąże go jednak treść żądania i jego podstawa faktyczna (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5.06.2008 r., sygn. akt I ACa 434/08). Domagając się zatem zapłaty kwoty 66.133, 13 zł z tytułu wykonania umowy, a tym samym wskazując na niewykonanie jej przez pozwanego poprzez niezapłacenie za wykonane prace objęte umową i powołując na tą okoliczność dowody strona powodowa dokonała wyboru roszczenia, zakreślając granice kognicji Sądu w niniejszej sprawie. W związku z powyższym, Sąd dokonał analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie pod kątem istnienia przesłanek warunkujących konieczność dokonania przez pozwanego zapłaty w związku z zawartą umową – nie był zaś uprawniony do dokonywania oceny materiału dowodowego z innej podstawy faktycznej (np. z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia). Powyższe oznaczałoby bowiem orzeczenie przez Sąd ponad żądanie pozwu, a tym samym stanowiłoby naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27.03.2013 r., sygn. akt I ACa 34/13).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c., który ustanawia ogólną zasadę, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony – koszty procesu. W niniejszej sprawie Sąd oddalił powództwo, dlatego też to powód jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązany jest zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem pełnomocnik pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W skład kosztów należnych stronie pozwanej wchodzi: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 3.600 złotych (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz opłata od pełnomocnictw procesowych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 2 wyroku.